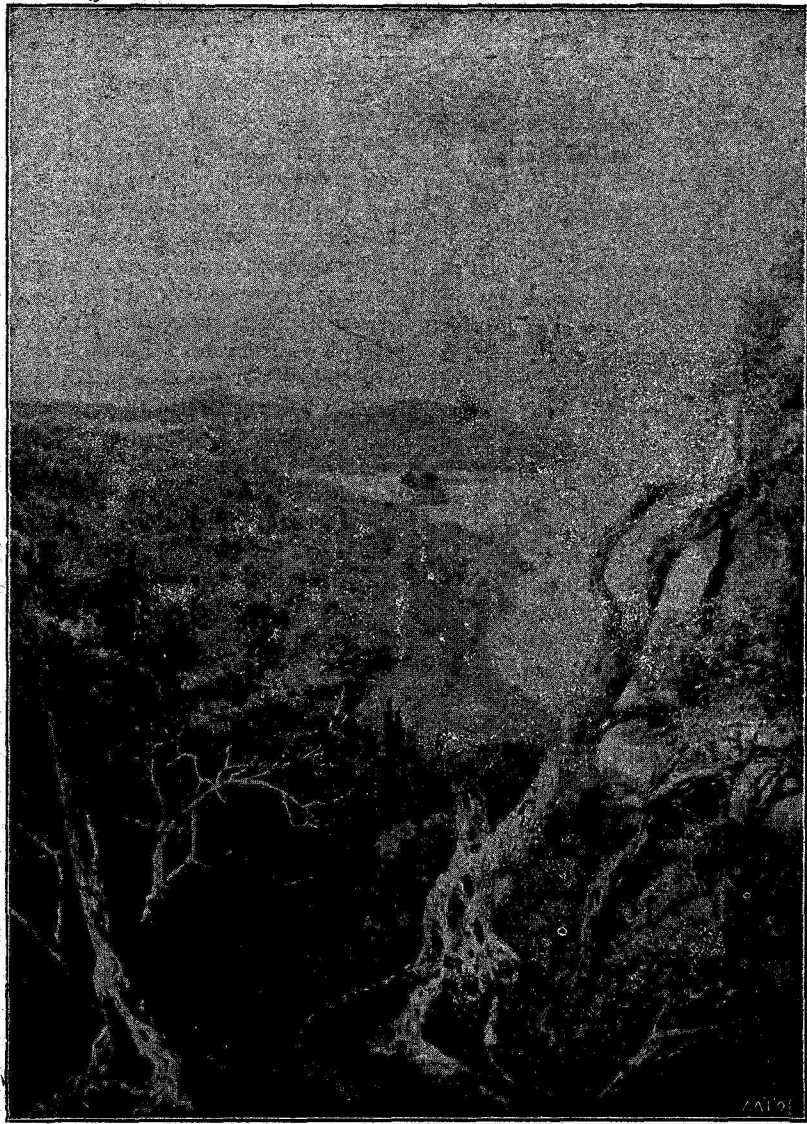

Β. Μποκατσιάμπιτη

Ἀποψὺς ἐκ τοῦ Ἀχιλλεῖου

ΟΥΤΕ ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ

(Ἀπὸ τὰ δράματα τῶν καλοκαιρινῶν μεσημεριῶν).

ὦ! νά! Τὸ κυανοῦν ἰδανικόν της περνᾷ πλάγι πλάγι, ἔς τῆς ροδανθισμένης Δάφνης, ποῦ στολίζουν τὸ δρομάκι, καὶ καθὼς προχωρεῖ, πότε τὸ χαϊδεύουν ἡ σκιές των, πότε ὁ ἥλιος, καὶ πότε σκιές καὶ ἥλιος μαζί, καθὼς περνᾷ μέσ' ἀπὸ τὰ κλαδιὰ των.

Εὐτυχισμένη, κρύπτεται ὅπισ' ἀπὸ μίᾳ δάφνη γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ καλὰ. Ἡ καρδιά της κυτᾷ τόσο δυνητὰ ἀπὸ συγκίνησι καὶ φόβο, παῦ οἱ παλμοὶ της κάμουν τὴν πικροδάφνη νὰ κινῇ τοὺς βαρεῖς ἀπὸ ἔνθινο φορτίο κλώνους της, σὰν νὰ τοὺς ἔσειχν ἀέρινα κύματα...

Τὸ κυανοῦν ἰδανικόν της σταματᾷ—εἶναι ἡ πλέον εὐμορφη ἐκείνη ἡ γωνία, — ὥσάν ἐμπρὸς εἰς ὠραία ζωγραφιά.

Τὸ βάθος εἶναι μὲν μαγεία, ὅπισ' ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη Δάφνη. Τὰ πεῦκα πράσινα χάδια, σαπφειροκύανη ἀρμονία ὁ Ὑμηττός, ποῦ φεύγει, φεύγει κι' ὁ οὐρανὸς χρυσός, ἀέρινος.

Κι' ἐνῶ θαυμάζει, σκέπτεται:—Περίεργο! ἄνεμος διόλου δὲν φυσᾷ· ὅλα τὰ δένδρα εἶναι ἀκίνητα· γιὰτὶ κινεῖται ἡ Δάφνη;

Ἡ ψυχὴ ποῦ διαβάζει μέσα σὲ ἄλλη ψυχὴ, ἀκούει τὴ σκέψι του, καὶ ἀπὸ τρόμο μὴ ἀνακαλυφθῇ, ἐξυπνᾷ...

Ἦτο ὄνειρο!

Καθισμένη εἰς ἓνα κάθισμα τοῦ Ζαππεῖου κάτω ἀπὸ ἓνα πλάτανον, εἶχε ναρκωθῇ ἀπὸ τὴ ζέστη τοῦ Ἰουλιανοῦ μεσημεριῦ...

Οὔτε κι' εἰς τ' ὄνειρό της εἶδε καλὰ τὸ πνευματικόν, τὸ κυανοῦν ἰδανικόν της.

ΜΟΙΡΑΙΑ

